

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA DUPĂ ÎNĂLTAREA SFINTEI CRUCI

(Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)

SF. MARI MC. EUSTATIE
ȘI SOȚIA SA, TEOPISTA,
CU CEI DOI FII AI LOR, AGAPIE
ȘI TEOPIST

CRUCEA LUI HRISTOS ȘI CRUCEA VIEȚII NOASTRE

În Evanghelia acestei Duminici, Mântuitorul face referință la cruce, zicând: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Marcu 8, 34) Apoi explică: „Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.” (Marcu 8, 35) Mai apoi întreabă: „Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” (Marcu 8, 36)

Mântuitorul Hristos prin această Evanghelie se referă la scopul vieții noastre pe pământ. Grijă cea dintâi este mântuirea sufletului.

În acest înțeles, Evanghelia ne arată taina mântuirii ca fiind asumare a crucii personale, lepădare de sine și urmare a lui Hristos. Dumnezeu respectă libertatea omului, dar îi invită pe toți „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Marcu 8, 34)

Domnul dorește ca omul să răspundă chemării la mântuire pentru că mântuirea înseamnă iubirea față de Dumnezeu și față de semenii.

Libertatea omului este respectată de Însuși Dumnezeu, întrucât libertatea este componenta esențială a umanității persoanei. Astfel Domnul vrea să spună că „dacă voiește cineva să vină după Mine, se va mântui intrând într-o legătură de viață eternă cu Dumnezeu”. El cheamă pe om la mântuire și omul trebuie să fie mulțumitor și recunoscător pentru toate darurile.

În concluzie, omul este liber să trăiască duhovnicește sau trupește. Dumnezeu nu forțează pe nimeni. Dumnezeu spune în schimb surorilor lui Lazăr: „cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.” (Ioan 11, 25) Deci chiar dacă omul va muri, sufletul lui este nemuritor. Omul credincios nu merge după un om muritor, ci după Dumnezeu cel veșnic, viu.

Lepădarea de sine înseamnă să nu trăim în mod egoist numai cu gândul la noi, ci întâi să ne gândim la Dumnezeu, izvorul vieții noastre și din iubirea pentru Dumnezeu trebuie să trecem la iubirea semenilor.

Hristos are puterea să ne ajute să purtăm crucea noastră. Omul care își poartă crucea își sfințește viața. Crucea - în înțeles duhovnicesc - este o stare din viața omului care nu se vede cu ochii trupești, ci se simte ființial sau duhovnicesc. În general, fiecare om are o cruce a vieții sale. Dar Hristos Domnul ne îndeamnă zicând: fiecare să-și ia crucea sa și să-I urmeze Lui. Adică să nu o poarte singur, ci să o poarte cerând ajutorul Său. Crucea este strâns legată de Înviere. Când omul

trece prin necazuri, el Îi cere ajutor lui Hristos. Mântuitorul a spus ucenicilor Săi: „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33) Omul are deci nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. El ne cheamă continuu: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.” (Matei 11, 28) Domnul cunoaște crucea noastră și El dorește să ne apropiem mai mult de El și să-I simțim ajutorul.

Sunt mulți oameni care sunt săraci material, dar care sunt foarte bogați în

credință. Omul credincios își asumă crucea și Hristos îi ușurează povara, căci dumnezeiescul Pavel spune: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește

în mine.” (Gal. 2, 20) Și sunt mulți care și-au abandonat crucea, fie a căsătoriei, fie a celibatului sau văduviei pentru că nu au înțeles sensul acestor cuvinte: „jugul Meu e bun și povara Mea este

ușoară” (Ioan 11, 30) și viața lor se scurge în deșertăciune, căci spune poetul „Viața asta-i bun pierdut /Când n-o trăiești cum ai fi vrut!”. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTA TECLA, PRIMA FEMEIE CARE A PĂTIMIT PENTRU CREDINȚA ÎN HRISTOS

Se împlinesc, pe 24 septembrie 2020, trei ani de când, în aceeași duminică, a avut loc târnosirea bisericii Șerban Vodă și aducerea moaștelor Sfintei Mucenițe Tecla. Acestea au fost primite prin bunăvoința Episcopiei Catolice din Milano, căci în Domul din Milano se află, așezat lângă altar, capul Sfintei Tecla. În dimineața zilei de 24 septembrie 2017, Eliana Petria, o creștină devotată bisericii noastre, care locuiește de mulți ani lângă Milano și care în taină a făcut mult bine bisericii noastre, a adus cu mare evlavie o părtică din moaștele primei mucenițe a lui Hristos.

De atunci Sfânta Tecla, Întâia-muceniță și cea întocmai cu Apostolii, ne veghează, ne îndrumă și ne sfințește în taină.

Despre Sfânta Tecla știm că s-a născut în secolul I d. Hr., la Iconium (astăzi Konya, în Turcia), din părinți înstăriți. După ce l-a ascultat pe Sfântul Apostol Pavel, pe când acesta propovăduia în casa lui Onisifor, despre feciorie, ea s-a hotărât să-l urmeze pe Hristos și a renunțat la intenția de a se mărita. Mama sa, Teocleia, și Tamir, logodnicul ei, s-au opus acestei decizii, iar acuzațiile lor, aduse în fața guvernatorului provinciei, au dus la întemnițarea Sfântului Apostol Pavel. Atunci, Sfânta Tecla a plecat de acasă, departe, ca să îl asculte pe Sfântul Pavel propovăduind în închisoare, plătindu-i pe gardieni cu bijuteriile sale pentru a putea pătrunde în închisoare.

La proces, Sfântul Pavel a fost alungat din oraș, dar Sfânta Tecla a refuzat să se răzgândească, cu toate lacrimile, amenințările și argumentele pe care mama ei și guvernatorul le-au putut aduce. Ea era neclintită în hotărârea ei de a-L urma pe Iisus Hristos mirele. Atunci, mama ei, înfuriată, l-a convins pe judecător să o condamne la moarte prin ardere de vie. Încurajată de dragostea ei pentru Hristos, ea a făcut semnul Crucii peste flăcări și a fost înconjurată de lumină, rămânând neatinsă de flăcări. Ploaia și grindina au stins focul și, împreună cu tunetele, au dus la îndepărtarea celor care doreau să o omoare pe Tecla.

Ea i-a găsit pe Pavel și pe însoțitorii lui,

inclusiv pe Sfântul Apostol Barnaba, care se ascundeau într-o peșteră din apropierea orașului. Împreună cu ei a mers să propovăduiască Evanghelia lui Hristos în Antiohia, făcând multe minuni și suferind numeroase chinuri de-a lungul vieții ei pentru slava lui Dumnezeu. După aceea, cu binecuvântarea Sfântului Pavel, Sfânta Tecla s-a retras într-o regiune pustie și aspră din Seleucia Isauriei, unde a continuat să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu și să-i vindece pe fiii Lui.

Pe locurile în care a pustnicit, a fost înălțată o mănăstire: Mănăstirea Sfânta Tecla din Maaloula. Aici se află și moaștele Sfintei Tecla.

Tot aici, în anul 2009 a ajuns un grup de pelerini din parohia Șerban Vodă însoțiți de Părintele Dinu Pompiliu. Cităm câteva din amintirile Părintelui, așa cum au apărut ele în ziarul Lumina chiar atunci când maicile de la această mănăstire fuseseră răpite de islamiști în decembrie 2013. Cu rugăciuni la Sfânta Tecla ele au fost eliberate în martie 2014.

«În anul 2009, din mila lui Dumnezeu, călătorind pe urmele Sfântului Apostol Pavel, am ajuns împreună cu credincioșii și ne-am închinat la locul convertirii și în biserică în care s-a botezat marele Apostol al neamurilor, gura lui Hristos, dumnezeiescul Pavel (n.r. Damasc). Ne-am îndreptat spre Ma'lula, unde o biserică

veche amintea de gloria de odinioară a creștinismului ortodox din Siria. Ma'lula este localitatea care număra în vremea aceea aproape 3.000 de suflete care mai vorbeau încă limba aramaică, vorbită de Mântuitorul Iisus Hristos. Momente de mare bucurie pentru toți pelerinii să auzim vorbindu-se în aramaică, să le ascultăm cântările, care izbitor semănau cu ale noastre, încât ne-am simțit aproape ca acasă. Sufletul cald al acestor oameni, slujba, obiectele din muzeu, frescele, iconografia, toate ne-au înălțat spre Dumnezeu, mai ales atunci când, în limba aramaică, ne-au cântat „Tatăl nostru”.

Am continuat drumul nostru spre Mănăstirea „Sfânta Tecla”, zidită în cinstea ucenicei Sfântului Apostol Pavel. Clădirea aproape bizantină a bisericii, care ne aduce aminte de mănăstirile ortodoxe de altădată, n-a făcut altceva decât să ne introducă în atmosfera de taină a rugăciunii. Eram printre puținii români care călătoream la această mănăstire. Am avut bucuria, atunci, să cunosc întreaga obște a mănăstirii, în frunte cu maica stareță, Pelaghia. Călugărițe care și-au închinat viața lui Dumnezeu, smerite, în sărăcie și ascultare și în frumoasa curățenie care se cuvine fiecărui creștin, ne-au impresionat mult prin ospitalitatea lor. Ne-am simțit ca acasă; ne-au vorbit despre minunile săvârșite de Sfânta Tecla și de răspândirea creștinismului ortodox într-o lume a islamului. Erau pline de încredere în Dumnezeu și simțeau că prin lupta lor în această zonă vor primi de la El cununa cea neveștejită a măririi.»

Azi Ma'lula și mănăstirea sunt distruse. Să ne rugăm ca pacea să coboare peste aceste locuri, biserica siriană să supraviețuiască, iar atacurile și distrugerile islamiștilor asupra bisericilor și creștinilor din Siria să înceteze! Iar Siria să redevină „acasă” pentru toți sirienii. ❖

SFÂNTUL CUVIOS SILUAN ATONITUL

Simeon Ivanovici Antonov s-a născut din părinți binecredincioși, în anul 1866, în Rusia, satul Sovsk, din Mitropolia Tambovului. Încă de la vârsta de 4 ani, Simeon și-a pus în gând ca atunci „când va fi mare să caute pe Dumnezeu în tot pământul”. Din tinerețe a fost chemat la pocăință de Însăși Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria. La vârsta de 27 de ani a părăsit grijile lumii și întărindu-se la drum cu rugăciunile celui între sfinți Părintele Ioan din Kronstadt, a ajuns la Muntele Athos, luând asupra-și jugul cel monahicesc în Mănăstirea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon.

Din învățăturile Cuviosului Siluan Atonitul

❖ În Postul Mare, în timpul vecerniei, la Vechiul Russikon, Domnul i-a dat unui monah să vadă pe ieromonahul Avraamie în chipul lui Hristos. Bătrânul duhovnic luase epitrahilul și se pregătea să-l mărturisască. Când monahul acela a venit în locul unde se fac mărturisirile, s-a uitat la duhovnic, un bătrân cu părul alb, și a văzut că fața lui era tânără ca a unui băiat și strălucea cu totul și era asemenea lui Hristos. Atunci monahul a înțeles că duhovnicul stă (își săvârșește slujirea sa) în Duhul Sfânt și că prin Duhul Sfânt îi sunt iertate păcatele celui ce se pocăiește. ❖

Dăruindu-se din tot sufletul lui Dumnezeu, în puțină vreme a primit rugăciunea cea neîncetată în dar de la Maica Domnului și s-a învrednicit chiar de dumnezeiasca arătare în slavă a Domnului nostru Iisus Hristos, în biserica Sfântului Prooroc Ilie.

A lăsat și scrieri pline de har și de Duhul Sfânt, pe care ucenicul și învățăcelul lui, Starețul Sofronie, întemeietorul și arhimandritul Mănăstirii Sfântului Ioan Botezătorul de la Essex le-a făcut cunoscute lumii. Avva Sofronie a scris viața și învățătura Cuviosului Siluan pe larg.

Sfârșitul pământesc al Cuviosului Siluan de la Athos a fost la fel de blând, liniștit și smerit ca întreaga sa viață de călugăr. După o scurtă suferință, de 8 zile, perfect lucid, senin și cufundat în rugăciune, se stinge ușor - fără ca vecinii de infirmerie să audă ceva - între orele 1-2 din noaptea de 24 septembrie a anului 1938, în timp ce în paraclisul infirmeriei se cânta utrenia. Va fi canonizat în anul 1987, cu data de prăznuire 24 septembrie.

Dar acest prim har s-a depărtat de la el și a fost cuprins de plâns mare, simțindu-se de multe ori părăsit de Dumnezeu și pradă ispitirilor vrăjmașului. Vreme de 15 ani a stăruit în Hristos, adresând „cereri și rugăciuni către Căea ce putea să-l mântuiască pe dânsul din moarte, cu strigare tare și cu lacrimi aducând” (Evr 5,7). Și așa, obosit de încercări, de Sus a auzit glasul Dătătorului de Lege: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”.

Anunț umanitar

În ultimul timp am realizat următoarele:

- ❖ am mobilat grădinița, am cumpărat paturi, saltele, pilote, cearceafuri;
- ❖ am făcut scara interioară din lemn după toate normele;
- ❖ altă realizare este sala de mese, pictată și pregătită pentru evenimentele ce vor avea loc în viața parohiei.

Au mai rămas de realizat următoarele:

- ❖ 3 uși, treptele care urcă și coboară la sala de mese și la bucătărie, precum și dotarea tehnică a grădiniței;
- ❖ avem doar o mașină de gătit și un malaxor pentru pâine și prescuri. Urmează să cumpărăm frigider, masă de gătit, congelator și cuptor pentru pregătirea mâncării.

Treptat-treptat le vom face și pe acestea.

Săptămâna aceasta am luat centralele termice care încălzesc sala de mese și grădinița. Aceste centrale și boilerle urmează să le plătim eșalonat.

Dacă până acum am putut duce împreună această povară, sunt sigur că împreună vom și finaliza aceste obiective pe care ni le-am propus, cu puținul ban dat de fiecare. Vom împlini chemarea noastră misionară în această parohie. De aceea, venim la dumneavoastră rugându-vă să sprijiniți după putere această acțiune misionară, căci darul pe care îl faceți fiecare va prisosi în favoarea dumneavoastră.

Cu mulțumiri, ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL VOIEVOD NEAGOE BASARAB

Domnitorul iubitor de pace și isihie

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în 2008 „privind la evlavia și viața duhovnicească bineplăcută lui Dumnezeu a Sfântului Voievod Neagoe Basarab, luând aminte la mărturisirea învățăturii ortodoxe, la râvna lui pentru zidirea de biserici și de mănăstiri, la ajutorarea Bisericilor Ortodoxe din Răsărit, precum și la lucrarea sa pentru pace și căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptcredincios”

Neagoe Basarab, descendent al Craioveștilor, a fost unul din cei mai de seamă voievozi români, domnind în Țara Românească între 1512 și 1521. Politica Voievodului Neagoe Basarab a fost lupta pentru întărirea puterii centrale, organizarea militară, diplomație și dezvoltarea economică a țării, dar și inițierea și sprijinirea vieții culturale. A continuat activitatea tipografică începută de Radu cel Mare, a dat la tipar „prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic”, adică „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie”. Ne-a lăsat moștenire biserici și mănăstiri, între care cea mai strălucită este Mănăstirea Curtea de Argeș.

Ucenic al Sf. Ierarh Nifon, Patriarhul Constantinopolului, a adus în țară sfintele sale moaște de la mănăstirea athonită Dionisiu. Tot

în timpul domniei sale, la 16 august 1517, a doua zi după târnosirea ctitoriei lui Neagoe Basarab la Curtea de Argeș, a avut loc prima canonizare de pe teritoriul țării noastre, a Sf. Ierarh Nifon, Patriarhul Constantinopolului, întrucât, nota biograful său, starețul Gavriil, protosul Sfântului Munte Athos, „sfântul face zi de zi minuni”. Sfântul Voievod Neagoe Basarab a plecat la Domnul la 15 septembrie 1521, fiind înmormântat în ctitoria sa din Curtea de Argeș. Este prăznuit în data de 26 septembrie.

Nicolae Iorga l-a numit „domn cu apucături împărătești... domn cu atâta dor de frumusețe, cum nu mai avusesem altul înainte de dânsul”. Prin înțeleaptă cărmuire, domnitorul ocupă un loc de cinste în galeria bărbaților iluștri ai neamului.

Deși dedicată fiului său, lucrarea sa „Învățăturile...” este destinată tuturor urmașilor săi la cărmuirea Țării, actuală până în zilele noastre, un adevărat testament menit să arate cum să se conducă pe sine întâistătorul și cum să-și conducă supușii. Fără a neglija prerogativele domnești, voievodul se preocupă de viața spirituală a poporului său, conștient că misiunea sa nu este doar de a guverna un stat, ci de a conduce spre Dumnezeu, din mila Căruia i-a fost dat să ocupe jilțul domnesc. Prin învățăturile laice, Neagoe îi arată cum să conducă pe supușii săi, iar prin povețele religioase, îi arată cum să se conducă pe sine.

Cea dintâi idee care devine, de fapt, laitmotivul operei este originea divină a puterii domnești, conștiința domnitorului că este „unsul lui Dumnezeu”.

Grija pentru Sfintele Scripturi din partea unui conducător laic în exercițiul domniei este o soluție pentru orice formă de guvernământ, actuală în orice epocă. Credința, nădejdea și dragostea, la care adaugă iertarea și pacea, alcătuiesc lucrurile bune, cărora le opune desfrânarea, viclenia, mânia și alte păcate asemenea lor. Îndemnul unui suveran de a cinsti sfintele icoane este încă un argument pentru faptul că, astăzi, ne închinăm icoanei Sfântului Neagoe Basarab însuși și îl avem drept mijlocitor în rugăciunile noastre. ❖

Sfântul Mitropolit Teodosie de la Mănăstirea Brazi

De loc din apropierea Mănăstirii Brazi, s-a născut în prima jumătate a secolului al XVII-lea din părinți răzeși. La 18 ani intră în Mănăstirea Brazi și este călugărit la Mănăstirea Bogdana.

Monah evlavios, cu o inteligență deosebită, cunoscând bine Sfânta Scriptura și Scrierile Sfinților Părinți, este ales Episcop în anul 1669 la Rădăuți. În 1671 va păstori Episcopia Romanului, iar în 1674 este ales Mitropolitul Moldovei, pe scaunul vacantat prin plecarea lui Dosoftei în Polonia.

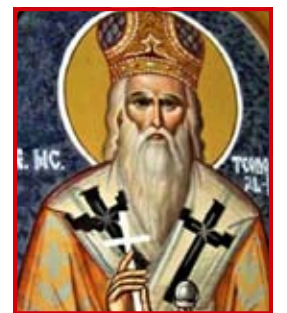
Pentru că domnul Moldovei Dumitrașcu Cantacuzino pusese bir mare asupra moldovenilor dar și a mănăstirilor, Mitropolitul Teodosie îndrăznește să-l întrebe: „Ce sunt acestea Măria Ta, au semeni lui Antihrist?”. Și domnul mâniindu-se îl scoate din scaun cu necinste și-l închide, zice cronicarul Ion Neculce.

Întorcându-se Mitropolitul Dosoftei îl eliberează din închisoare. Sfântul Teodosie se retrage la Mănăstirea Brazi și ridică aici o biserică frumoasă, cu hramul Sfântul Gheorghe, unde rânduiește slujbe monahale de zi și de noapte. În anul 1691 Mitropolitul

Teodosie face o „Diată” în care scrie că a ridicat mai multe locașuri pe care le știe Dumnezeu și lasă toate donațiile pe care le-a primit de la credincioși pentru mănăstiri, ucenicului său, Diaconul Laurențiu, ca să mai facă două mănăstiri.

Dar în anul 1694 o hoardă de tătari răzleți pătrund în Mănăstirea Brazi, îl chinuie cumplit pe Sfântul Teodosie ca să le dea odoarele și banii și neprimind nimic, îi taie capul. Era după „Ziua Crucii”. Este înmormântat în Biserica Sfântul Gheorghe, ridicată de Sfântul Teodosie, care în timp se va ruina. Abia în anul 1842 osemintele sale vor fi dezgropate de Ieroschimonahul Dimitrie, starețul Mănăstirii Brazi, și reînhumate în Peștera de jos, ridicată de

primii pustnici ai Mănăstirii Brazi, Teofilact și Sava. Atunci se afla acolo și Cuviosul Antipa dela Calapodești, care vamărturisit: „M-am învrednicit a vedea aceste moaște, eu le-am atins și erau bine miroșitoare”.

Sfântul Teodosie a fost întotdeauna cinstit cu evlavie de creștini, iar canonizarea sa solemnă s-a făcut la 5 octombrie 2003, cu zi de pomenire 22 septembrie. Azi Mănăstirea Brazi refăcută și pictată minunat adăpostește moaștele sale, care acum sunt la vedere. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20-27 SEPTEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 26.09	de la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 27.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) - Utrenia, Sfânta Liturghie